

zasliši, da se je oglasil zvonec pri vhodnih vratih; ozre se skozi okno v prodajalnico.

Tam pa se je pojavil visok, razcapan berač. Njegov še mladi, toda od pitja zabuhli obraz je kazal sledove duševne in telesne propadlosti ter pričal, da je mož živel hitro, zelo hitro. Lasje so mu bili dolgi in razmršeni in obleka slaba in razcefrana, da mu je komaj zakrivala prezeble ude, in tresoče se noge so čepele v raztrganih, starih opankih. Ves je trepetal mrazu, in le počasi je lezel naprej ter zahteval »frakelj« kratkega.

Vikica se je stresla, da jo je zazeblo po vsem životu, ko je zagledala ta obraz. Tako se ji je zdel znan, in vendar se ni mogla spomniti, kje ga je že bila videla. Toda, ko je berač izpregovoril, tedaj ga je hipoma spoznala.

Bil je nekdanji Rožičev knjigovodja.

Obrnila se je v stran in zbežala je naglo po stopnicah v gornje nadstropje. Tam je prijela dveletnega sinčka v naročje in ga pritisкала strastno na prsi . . .

V tistem trenutku je vstopil Dragotin, ki se je bil vprav vrnil iz svoje filijalke.

»Ljubi moj, pojdi v prodajalnico, pa daj onemu beraču nekoliko drobiža, poznam ga!«

Dragotin je odšel in mu stisnil v roke nekaj novcev. Ta pa se je zahvaljeval, priklanjajoč se do tal ter odšel.

Toda denar mu ni koristil. V bližnji žganjarnici ga je zapil in ker je potem še pijan razgrajal, so ga vrgli zvečer na cesto.

Nedaleč od tam pa so ga našli drugi dan zmrzlega. Preiskava je pokazala, da je bil begunec, ki je bil pred nekolikim časom pobegnil iz zapora v Gradiški, kjer je bil zaprt zaradi poneverjenja.

Tvoje oko.

Objel je zemljo temni mrak,
Prinesel mir ljudem sladak.
Na nebu zvezdic roj gori,
Kot biserji svetlo blešči.

Pa nekaj bolj se še blesti,
Pa nekaj lepše še gori.
Ti, dekle, vprašaš me za-to,
»To krasno tvoje je oko.«

Rudolf.

